

ΕΤΟΣ ΚΘ

ΑΡΙΘ. 43

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΑΔΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 30 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1908

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετρίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλήρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῇ ἑξωτερικῇ φράγᾳ χρυσά..... 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος BENIAMIN (ταμίας)
† Ὁ ἀρχιεραμ. τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντής καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ
καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

Διὰ πᾶσαν αἴτησιν ἀπευθυντέον
πρὸς τὴν Ἐπιτροπὴν

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐπὶ τῶν καθ' ἡμᾶς — Ρωσικὸν ἱεραποστολικὸν Συνέδριον
— Τὸ συνέδριον τῆς εὐχαριστίας ἐν Λονδίῳ — Ἐκκλησιαστικὰ
χρονικά — Τὸ ρωσ. ἀρχιεπ. Ἰνστιτούτον καὶ ὁ κώδικς τῆς
Ὀκτατεύρου — Δικαστικαὶ ἀγγελίαι.

ΕΠΙ ΤΩΝ ΚΑΘ' ΗΜΑΣ

Ἄπας ὡς εἶπεν ὁ ὀθωμανικὸς τύπος ἐπιτίθεται
ἀνεικείως κατὰ τῶν ἡμετέρων Πατριαρχείων καὶ
τοῦ πατριάρχου, λαμβάνων πρὸς τοῦτο ἀφορμὴν
ἀπὸ δημοσιευμάτων ἀφορώντων εἰς τὴν πολιτείαν
αὐτοῦ, ἐν πολλοῖς ἀνακριβῶν ὄντων.

Ἡ κυριωτέρα ἀφορμὴ ἐδόθη ἀπὸ τῆς κυκλοφο-
ρησάσης φήμης, ὅπως ἀδεσπότου, ὅτι τὰ Πατριαρ-
χεῖα διεμαρτυρήθησαν εἰς τὰς ἐνταῦθα πρεσβείας
τῶν Μεγάλων Δυνάμεων κατὰ τῶν δραστῶν τῶν
πολλῶν καὶ μεγάλων παρανομιῶν καὶ παρατυπιῶν
ἐν τῇ περὶ τῶν βουλευτῶν προεκλογικῇ πάλῃ, ἐπὶ
τοσοῦτον δὲ βαίνει ἀχαριστίας καὶ σκαιό-
τητος ἡ τουρκικὴ δημοσιογραφία, ὥστε νὰ πα-
ραλληλίσῃ τὸν ἀνώτατον πνευματικὸν ποιμένα τῆς
ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τινὰ κακοῦργον τοῦ

ἐσώτου εἵδους καὶ νὰ ἐπιζητῇ ἔτι καὶ τὸ δικα-
στήριον, ὅπερ ἤθελε δικάσει αὐτόν· προλαμβάνει
ὅμως καὶ τοῦτο τὸ ἀγνώστον δικαστήριον, προε-
πιδεικνύουσα τὸ σχοινίον τῆς ἀγχόνης. Ἀποπον
καὶ ἀνάρμοστον ἡμῖν νὰ παρακολουθήσωμεν εἰς
πάσας τὰς ἀλογίας αὐτῶν τοὺς ἀξιολύτους τού-
τους ἐφέντηδες καὶ βέηδες· περὶ τῶν ὕβρεων καὶ
τοῦ καθ' ἡμῶν αὐτῶν μίσους ἀπαξιοῦμεν νὰ ποιή-
σωμεν λόγον. Ἐξηγούμεθα.

Ἀτυχῶς, καὶ δι' ἑαυτὴν ἔτι, ἡ ὑψηλὴ αὐτο-
κρατορικὴ Κυβέρνησις, ἕνεκα τῶν ἰδίων αὐτῆς
συμφερόντων, ὡς ἔλεγε, δὲν ἠθέλησε νὰ βοηθήσῃ
τὸ Πατριαρχεῖον καὶ τοὺς ὑπηκόους αὐτῆς ἱερα-
κοὺς κατὰ τὸν πρωτοφανῆ ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Ρω-
μυλίᾳ καὶ τῇ βουλγαρικῇ ἡγεμονίᾳ διωγμὸν αὐ-
τῶν καὶ τὴν σύλησιν τῶν περιουσιῶν αὐτῶν ἰδιωτι-
κῶν τε καὶ κοινοτικῶν. Τὸ μόνον ἔργον ὀφειλετικῆς
κυβερνητικῆς προστασίας τῶν ὑπηκόων αὐτῆς
ἦν ὅτι ἀδυνατεῖ νὰ πράξῃ τι οὐ μόνον ὑπὲρ ἡμῶν,
ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν ἰδίων αὐτῆς ὁμοφύλων πασχόν-
των παραπλήσια. Ἐν τούτοις οὐ μόνον τοῦτο τὸ κυ-
βερνητικῶς ἀδόκιμον καὶ ἀνάρμοστον δικαιολόγημα

ἀντέτασεν, ἀλλὰ καὶ προέτρεπε τὸ Πατριαρχεῖον ν' ἀναφέρηται εἰς τὰς Μεγάλας Δυνάμεις καὶ μάλιστα εἰς τὴν Ρωσσίαν ἅτε ὁμόθησκον οὖσαν καὶ ὀφείλουσαν συνεπῶς νὰ ὑψώσῃ ὑπὲρ αὐτοῦ φωνὴν δικαιοσύνης καὶ προστασίας.

Εἰς τὰς διὰ συνεχῶν τακτικῶν παραστάσεις τοῦ Πατριαρχείου κατὰ τῆς μεγαλοπρεποῦς ἐγκαταστάσεως μονίμως ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τοῦ (δυνάμει φερμανίου) ὑπάρχοντος βουλγάρου ἐξάρχου διενήργει πολιτικὴν διαβουκολοῦσαν ἀμφοτέρω τὰ μέρη. Εἰς τὰς προφορικὰς παραστάσεις τῶν ταγῶν τῆς Ἐκκλησίας, εἰς τὰς αἰτήσεις αὐτῶν περὶ ἀναγνώρισεως τούτου τοῦ ἐξάρχου ὡς «ἀρχηγοῦ σχισματικῆς φυλετικῆς Ἐκκλησίας», εἰς τὰς παρακλήσεις περὶ χορηγίας ἀδείας τοῖς πατριάρχαις ὅπως ἔλθωσιν ἐνταῦθα, εἰς τὰς δικαιοτάτας καὶ ἱερωτάτας ὑποδείξεις ὅτι τὸ Πατριαρχεῖον θεωρεῖ, ὡς ἀρχὴ πνευματικὴ, ἑαυτὸ ὑποχρεωμένον καὶ ὑπεδεδίκνυε τὴν ἀνάγκην τὴν σπουδαιότητα καὶ ἐπέεργουσαν τῆς συγκροτήσεως Τοπικῆς Συνόδου, εἰς πάντα ταῦτα ἀπετύγχανε διὰ λόγους ἐσωτερικῆς καὶ ἐξωτερικῆς πολιτικῆς. Τὸ πάντων δὲ περιεργότατον ἦν ἡ προτροπὴ νὰ προβῇ τὸ Πατριαρχεῖον εἰς ἀτακτήματα.

Πολλοὶ καὶ διάφοροι εἰσὶν οἱ λόγοι οἱ χορηγοῦντες εἰς τὸ Πατριαρχεῖον τὸ δικαίωμα τῆς ἀναφορᾶς αὐτοῦ καὶ εἰς τὰς Μεγάλας Δυνάμεις. Ὁ πατριάρχης δὲν εἶναι μωφτῆς τῆς Τσαρὰλτζας ἵνα κριθῇ ὡς καζασκέρης. Ἐχει δικαίωματα πολὺ μέγала θρησκευτικὰ, πνευματικὰ, διεθνή καὶ κυβερνητικὰ δίδοντα αὐτῷ δικαιοδοσίαν ἀγνωστὴν τοῖς φίλοις δημοσιογράφοις ἐκ τῶν συμπολιτῶν ἡμῶν μωαμεθανῶν.

Ἀπειρα εὐρίσκονται ἐν τοῖς ἀρχείοις τῶν Πατριαρχείων ὀθωμανικὰ ἔγγραφα ἀπὸ τῆς Ὑψηλῆς Πύλης προερχόμενα, δι' ὧν ἐξήτει αὕτη τὴν παρέμβασιν καὶ τὴν μεσολάβησιν τῶν Πατριαρχείων παρὰ τοῖς ξένοις. Ἀγνοοῦσιν οἱ ἐφέντηδες καὶ βέηδες δημοσιολόγοι τὰς διεθνεῖς συνθήκας περὶ τῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ; Ἀγνοοῦσιν ὅτι κατὰ ταῦτα οἱ χριστιανοὶ ἐν γένει διατελοῦσιν ὑπὸ τὴν προστασίαν αὐτῶν, ὅπερ συνεπάγεται καὶ τὴν ἀναφορὰν τῶν προστατευομένων εἰς τοὺς προστατάτας; Τὸ ἐπιδοθὲν κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας ἔγγραφον

ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου εἰς τὰς πρεσβείας τῶν Μεγάλων Δυνάμεων ἀφορᾷ εἰς τὰς βουλγαρικὰς βιαιοπραγίας καὶ δηρώσεις καὶ ὅ,τι ἄλλο συναφὲς τῇ βουλγαρικῇ εὐγενείᾳ καὶ τῇ ἡγεμονικῇ ἀδρότητι, ἐναντι τῆς εὐεργετίδος τῶν βουλγάρων Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Ἐπράξε δὲ τοῦτο χωρὶς νὰ παραβῇ καθήκον τι, ἀφοῦ κατὰ τοὺς προειρημένους λόγους καὶ τὴν δοθεῖσαν αὐτῷ ὑπὸ τῆς ὕψηλῆς Κυβερνήσεως ἀδειαν ἐδικαιούτο νὰ πράξῃ καὶ πολιτευθῇ οὕτω. Κατ' ἀλήθειαν δὲ τοῦ λόγου ὄντος, ἐν τῇ ἐπισήμῳ ταύτῃ διακοινώσῃ ἐτέθη καὶ ἀντίγραφον τοῦ τελευταίου ὑπὸ τοῦ πατριάρχου καὶ τεσσάρων μελῶν, δύο συνοδικῶν καὶ δύο τοῦ Ἐθν. Συμβουλίου, ἐπιδοθέντος τῇ Α. Γ. τῷ μεγάλῳ βεζύρη τακτικῶν ἀνευ μνείας καὶ σχολίου τινὸς ἐνῶ μάλιστα προῦκειτο καὶ νὰ δημοσιευθῇ ὡς καὶ ἐδημοσιεύθη.

Ἀποβαίνει δὲ καὶ τοῦ γελοίου γελοιωδέστερον νὰ φρονῶσι καὶ λέγωσιν οἱ Νεότουρκοι ὅτι τὸ Πατριαρχεῖον διὰ τῶν μέτρων τούτων ἐπιζητεῖ τὴν ἐπέμβασιν τῶν ξένων ἐν τοῖς ἐσωτερικοῖς τοῦ κράτους. Ταῦτα λέγοντες καὶ φρονούντες φαρῶνται ἀφελεῖς καὶ τῆς ἱστορίας τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων ἀδαεῖς.

Γνώτωσαν οἱ Νεότουρκοι ὅτι τὸ Πατριαρχεῖον οὐδέποτε ἐνεργήσῃ παρὰ τὰ κείμενα. Οὐδέποτε θέλει ἐπεμβῇ εἰς ὑποθέσεις ἢ πράξεις ἐκτὸς τῶν διπλῶν αὐτοῦ καθηκόντων. Οὐδέποτε δ' ὑποστηρίζει τι μὴ νόμιμον καὶ μὴ ἀναγκαῖον. Ἀπόκειται δὲ τῇ ὕψηλῃ Κυβερνήσει καὶ τοῖς Νεοτούρκοις νὰ προλαμβάνωσι πᾶν παράπονον διὰ διοικήσεως ἀμερολήπτου, δικαίας καὶ ἰσονόμου· μὴ ἐν λόγοις καὶ ἐπαγγελίαις, ἀλλ' ἐν ἔργοις. Τὰ ἔργα εἰσὶ τὰ καθιστάμενα τὰς κυβερνήσεις ἰσχυράς. Ἡ Κυβέρνησις ὅπου νομίζει ὅτι ἀνάγκην θεωρεῖ τοῦτο ἢ ἐκεῖνο δι' ἑαυτήν, πρέπει νὰ ἐνεργῇ τοῦτο φανερώς καὶ ἀνευ μέτρων παρεξηγουμένων, διότι τὴν κυβερνητικὴν ἀνάγκην ἀναγνωρίζουσι πάντες οἱ λαοὶ τῆς Αὐτοκρατορίας.

Παρακαλοῦμεν τοὺς Νεοτούρκους καὶ τὸ Κομιτάτον τῆς «Ἐνώσεως καὶ Προόδου» νὰ μάθωσιν ὅτι οὐδεμίαν αἰσθανόμεθα διάθεσιν νὰ συντελέσωμεν εἰς τὴν ἐπάνοδον τοῦ πρώην συστήματος καὶ ὅτι ἀποτροπιάζομεθα τὴν ἀνευ ἀνάγκης, καὶ ἐὰν μὴ

πρόκειται περὶ ζωῆς ἢ θανάτου, ἐξωτερικὴν ἐπέμβασιν.

Γινώσκουσι τί ταῦτα δηλοῦσι, τούτοις ὅμως θέον νὰ ἀποδοθῇ τὸ πταῖσμα σύσσωμον, ἐάν ποτε ἐπιστῇ (ὅπερ ἐξ ὅλης ψυχῆς ἀπευχόμεθα) ἀνάγκη τοῦ αὐτοῦ ἐπεμβάσεως.

Διαβεβαίωμεν αὐτοὺς ὅτι πολιτευόμεθα καὶ θέλομεν πολιτευθῇ συνταγματικώτατα καὶ οὐδέποτε θέλομεν παρεκκλίνει τῆς συνταγματικῆς ὁδοῦ. Συνταγματικὸν ὅμως πολίτευμα οὐδαμῶς ἐννοοῦμεν τὴν συγχώνευσιν καὶ τὰ «τερτίπια» τῆς πολιτικῆς καὶ θρησκευτικῆς προπαγάνδας. Μαθέτωσαν τέλος πάντων οἱ σύνοικοι μωαμεθανοὶ ὅτι, ὅ,τι δὲν ἴσχυον ἐπὶ πέντε αἰῶνας, οὐδαμῶς θέλει εὐδοκιμήσει σήμερον εἰς τὸν εἰκοστὸν αἰῶνα. Ταῦτα ἀπαξ καὶ διὰ παντός.

ΡΩΣΣΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΝ

Δημοσιεύομεν σήμερον τὸ πρῶτον μέρος μακρᾶς ἀφηγήσεως τῶν πρακτικῶν τοῦ ἐν Κιέβῳ συνεληθόντος Πανρωσσοικοῦ Ἱεραποστολικοῦ Συνεδρίου, σπουδαιοτάτου διὰ τε τὰ συζητηθέντα θέματα καὶ τοὺς συγκροτοῦντας αὐτό. Ἐν αὐτοῖς διεκρίνοντο οἱ μητροπολίται Πετρούπολεως, Μόσχας καὶ Κιέβου, ἐπτὰ ἀρχιεπίσκοποι, εἴκοσιν ἐξ ἐπίσκοποι καὶ ἐπτακόσιοι λόγιοι καὶ πολυμαθεῖς ρώσσοι, κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, ὡς ὁ παρὰ τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ αὐτοκρ. ἐπίτροπος Ἰσθόλσκιϋ, ὁ βοηθὸς αὐτοῦ Ρογόδιτς, ὁ γενικὸς διοικητὴς καὶ ὁ σωματάρχης Κιέβου, ὁ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ αὐτοκρ. συμβουλίου κ. Σερεμώτεφ καὶ ἕτεροι.

Τὸ Συνέδριον ἤρξατο τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ τῇ 12 ἰουλίου.

Τὸ συνέδριον ἐνεκκίνησεν αὐτὰς μετὰ πομπῆς διακαιολογουμένης ἕνεκα τοῦ πνηγυρισμοῦ τῆς ἐν Κιέβῳ παλαιοῦ μονῆς τοῦ ἁγίου Μιχαήλ. Μετὰ τὴν νενομισμένην ἱερὰν τελετὴν, ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Κιέβου κ. Φλαβιανὸς συνεχάρη τοῖς συνεληθούσιν ἐν τῇ πόλει τοῦ Κιέβου, τῇ κοιτίδι ταύτῃ τῆς ἐν Ρωσίᾳ ὀρθοδόξιας, καὶ παρεκάλεσε τὸν σεβασμ. μητροπολίτην Πετρούπολεως κ. Ἀντώνιον νὰ κηρύξῃ τὴν ἑνκρίσιν τοῦ Συνεδρίου. Οὗτος δὲ τοῦτο πράξας ἐδήλωσεν ὅτι τὸ Συνέδριον εἰρηνικὸν ὄλω, ἔχει χα-

ρακτηρᾶ. Μετ' αὐτὸν, ὁ αὐτοκρ. ἐπίτροπος, προσαγορεύων τοὺς συνεδριάζοντας, ἐμνήσθη τοῦ περὶ ἀνεξιθρησκείας αὐτοκρ. διατάγματος τῇ 17 ἀπριλίου 1905, παρρηρήσας ὅτι τοῦτο ἐπηρέασέ πως τὴν ὀρθόδοξον πίστιν, ἣν τοῦτεῦθεν ἐν Ρωσίᾳ περιθριγγεῖ καὶ προφυλάττει οὐχὶ δύνამις ἐξωτερικῇ, ἀλλ' ἡ ἐσωτερικῇ πεποιθήσει, οὕτω δ' ἡ ἀποστολὴ τῆς ὀρθοδόξιας συνίσταται ἀπὸ τοῦδε εἰς ἐσωτερικὴν ἐργασίαν, εἰς τὴν βελτίωσιν τοῦ τῆς ἱεραποστολῆς ἔργου. Τὰ κατὰ γινόμενα δεικνύουσιν ὅτι ἡ γενναία αὕτη αὐτοκρατορικῇ εὐμένειᾳ καὶ τὸ διάταγμα προὐκάλεσεν οὐχὶ τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ τὴν εἰρήνην, ἀλλὰ τὴν ἀνταρσίαν καὶ τὰς ἐχθρότητας, ἀφοῦ καὶ ἡ ἑτεροδοξία καὶ ἡ ἀπιστία ἤρξαντο κατὰ μέρος ν' ἀπειλῶσι τὴν ὀρθόδοξον πίστιν, καίτοι τὴν κατὰ τὴν ταύτην ὁ ἀγορητὴς θεωρεῖ μεταβατικὴν. «Ὁ αὐτοκράτωρ (προσέθηκεν ἐν τέλει ὁ κ. Ἰσθόλσκιϋ) ἔδωκε τὰς ἐλευθερίας οὐχὶ πρὸς ἐξασθένεισιν τῆς ὀρθοδόξου Ἑκκλησίας· ἵσταται φρουρὸς τοῦ μεγαλείου καὶ τῆς ἀξιοπρεπείας Αὐτοῦ, τῆς ὀρθοδοξίας».

Μετὰ τὴν προσφώνησιν τοῦ στρατηγοῦ Σουχομλίωφ, ἀρχηγοῦ τῆς στρατιωτικῆς περιφερείας, ἐνεκρίθη πρότασις τοῦ πανιερ. ἀρχιεπισκόπου Βολίνσκης κ. Ἀντωνίου ὅπως ἀποστείλῃ τὸ Συνέδριον πρὸς τὴν Α. Α. Μ. τὸν τσάρον τηλεγράφημα, μεθ' ὃ τρεῖς ἐψάλη ὁ αὐτοκράτωρ. ὕμνος.

Ἀνεγνώσθησαν εἰς συγχαρητικὰ γράμματα ἀρχιερέων, ἀδελφοτήτων καὶ συλλόγων καὶ σωματείων εὐσεβοφρόνων, καὶ τέλος, ἔκθεσις τοῦ γραμματέως τοῦ Συνεδρίου κ. Σχβαρτσόφ, δεόντως χαρκτηρίσαντος τὸ τε ἔργον τῆς ἱεραποστολῆς καὶ τοὺς ἐξέχοντας αὐτοῦ παράγοντας καὶ καθυψόμενος τῶν ἀδίκων ἐπιθέσεων τοῦ φιλελευθέρου τύπου κατὰ τε τῆς ἀποστολῆς (mission) καὶ τῶν ἱεραποστόλων, ὑποστηρίζων δ' ὅτι λόγος τῆς ἐπιθετικῆς ταύτης στάσεως τῶν ἐναντιοφρονούντων ἐστὶ τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ ἱεραπόστολοι τὴν ἐνεργὸν οὕτως εἰπεῖν ἀποτελοῦσι στρατιωτικὴν δύναμιν καὶ φρουρὰν τῆς ὀρθοδοξίας.

Ἐπιτροπαὶ ὁκτώ ἐξελέγησαν κατὰ τὴν πρώτην τοῦ Συνεδρίου συνέλευσιν, αἱ ἐξῆς α') ἡ κατὰ τῶν ρωσολόγων — β') ἡ τῶν ὁμοπίστων (edinobértseczagia) — γ') ἡ κατὰ τῶν αἱρέσεων — δ') ἡ κατὰ τῶν καθολικῶν — ε') ἡ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ πρὸς καταπολέμησιν τῆς ἀπιστίας — στ') ἡ συντακτικὴ — ζ') ἡ ὁργανωτικὴ καὶ η') ἡ κατὰ τῶν μὴ χριστιανῶν μονοθεϊστῶν.

Ἐπίτιμος πρόεδρος ἐξελέγη ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Πετρούπολεως κ. Ἀντώνιος· βοηθὸς πρόεδρος ὁ

πανιερ. ἐπίσκοπος Οὐμάνσκι κ. Ἰννοκέντιος ὡς καὶ ὁ ἔλλογ. καθηγητὴς τῆς ἐν Καζάν πνευματικῆς ἀκαδημίας κ. Ἰβανόβσκι.

Ἡ συνέλευσις τοῦ Συνεδρίου κατὰ τὴν 23 ἰουλίου ἐχαρακτήρισθη διὰ τῆς συμμετοχῆς τοῦ πανοσιολογ. ἀρχιμ. κ. Ἰακώβου Βατοπεδινού ἀντιπροσώπου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ ἡγουμένου τοῦ ἐν Μόσχᾳ πατριαρχ. Μετοχίου τοῦ ἀγ. Σεργίου, κατὰ πατριαρχικὴν καὶ συνοδικὴν διαταγὴν, ἥτις καὶ τοῖς μέλεσι τοῦ Συνεδρίου γνωστοποιηθεῖσα προὐκάλεσε τὰς ἐνδείξεις τῆς βαθυτάτης εὐλαθείας τῶν ἀδελφῶν ῥώσων πρὸς τὴν κοινὴν μητέρα καὶ τροφὸν τῶν ὀρθοδόξων, τὴν ἀγιωτάτην Μ. Ἐκκλησίαν. Ἡ συνοδικὴ διαταγὴ τηλεγραφικῶς τῷ πανοσ. κ. Ἰακώβῳ μεταβιβάσθησα τῇ 16 ἰουλίου εἶχεν οὕτω: «Μαθόντες ἐκ γράμματος ἐπισκόπου Εὐδοκίμου, πρυτάνεως ἀκαδημίας, σήμερον (15 ἰουλίου) ἀναγνωσθέντος συνοδικῶς, ὅτι συνέρχονται σήμερον εἰς Κίεβον ἱερώτατοι μητροπολίται καὶ λοιποὶ ἱεράρχαι, ἀγαπητοὶ ἡμῶν ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, μετὰ πολλῶν ἄλλων θεολόγων, πρὸς σύσκεψιν περὶ ζητημάτων ἀφορώντων ἀγιωτάτην ἡμῶν θρησκείαν, ἐντελλόμεθα συνοδικῶς, παριστάμενοι νοερώς καὶ ἡμεῖς καὶ εὐλογοῦντες ἔργον, μεταβῆναι ἐκεῖσε καὶ προσαγορεῦσαι ἀπὸ μέρους Μ. Ἐκκλησίας καὶ εὐχηθῆναι ἐνίσχυσιν ἐξ Ὑψους ἱεροῦ ἀγῶνος αὐτοῦ. Πατριαρχὴς Ἰωακείμ». Τοῦ τηλεγραφήματος ἀνακοινωθέντος ἀμέσως τῷ σεβασμ. μητροπολίτῃ Κιέβου, καὶ δι' αὐτοῦ τοῖς τοῦ Συνεδρίου μέλεσιν, ἀπεστάλη ὑπὸ τῆς Α. Σ. τῷ πανοσ. ἀρχιμ. κ. Ἰακώβῳ τὸ τηλεγράφημα τοῦτο: «Οἱ ἐν Κιέβῳ συνελθόντες ἱεράρχαι καὶ πάντα τὰ μέλη τοῦ Ἐκκλησιαστ. Συνεδρίου μετὰ συγκινήσεως καὶ χαρᾶς ἐδέξαντο τὴν πρόσρηνσιν καὶ εὐλογίαν τοῦ πρωθιεράρχου τῆς στρατευομένης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, βλέποντα ἐν αὐτοῖς ἰδιαίτερον γνῶρισμα τοῦ ἐλέους καὶ τῆς βοηθείας τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ κατὰ τῆς ψευδοδιδασκαλίας ἀγῶνι ἡμῶν. Οἱ ῥῶσοι χριστιανοὶ συνείθισαν νὰ τιμῶσι τοὺς οἰκουμενικοὺς πατριάρχας, τὸν παναγιώτατον δὲ κ. Ἰωακείμ τιμῶσιν ἰδιαίτερώς, κλίνοντες τὸν αὐχέναν πρὸ τῶν ὑψηλῶν ἀρετῶν αὐτοῦ. Θὰ χαρῶμεν ἐὰν ὑμεῖς, πάτερ ἀρχιμανδρίτα, λάβητε προσωπικῶς μέρος ἐν τῷ Συνεδρίῳ. Μητροπολίτης Φλαβιανός».

Τῇ 6 ὥρᾳ μετὰ μεσημβρίαν ὁ πατριαρχικὸς ἀντιπρόσωπος παρέστη κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 22 ἰουλίου μετὰ τὴν ἀναγγελίαν δὲ, ἣν ἐποίησατο ὁ τακτικὸς τοῦ Συνεδρίου πρόεδρος πανιερ. ἐπίσκοπος Βολίνσκης κ. Ἀντώνιος ὅτι παρεδρεύει ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ οἰκουμ. Πατριαρχείου, ὁ πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Ἰακώβος,

παρελθὼν ἐπὶ τὸ βῆμα, ἡρμήνευσε τὰς εὐχὰς τῆς Μ. Ἐκκλησίας καὶ τὰς εὐλογίας τῆς Α. Θ. Π., παρόντων ἀκροατῶν ὑπὲρ τοῦ πεντακοσίου, ἐν οἷς ὁ σεβ. μητροπολίτης Κιέβου καὶ δέκα ἀρχιερεῖς καὶ πλῆθος ἄλλο ῥώσων καὶ ρωσσίδων εὐσεβῶν. Μετὰ τὴν ἀγόρευσιν δὲ τοῦ τακτικοῦ προέδρου καὶ τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἀπαγγελίαν τῆς φήμης: «Τοῦ παναγιωτάτου καὶ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου μεγάλου κυρίου Ἰωακείμ Γ' πολλὰ τὰ ἔτη» πάντες οἱ παρόντες ἀναστάντες ἐψάλλον ἐπὶ ποδός, ἀρχιερεῖς καὶ ἄλλοι κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, μετὰ προφانوῦς συγκινήσεως, τὴν φήμην. «Δὲν δύναμαι ν' ἀποκρύψω (γράφει ὁ πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Ἰακώβος) ὅποιαν χαρὰν ἠσθάνθην τὴν στιγμὴν ταύτην καὶ ὑπὸ ποίας ἱεράς συγκινήσεως κατελήφθην διαβλέπων ἐν πάσῃ τῇ τελετῇ ταύτῃ τὸ γόητρον καὶ τὴν αὐθεντίαν, ἣν ἐνασκει ἡ φωνὴ τῆς Μ. Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ὑψηλοῦ αὐτῆς ἀρχηγοῦ ἀκουομένη ἐν δεδομένη εὐκαιρίᾳ».

Κατὰ τὴν συνεδρίαν ταύτην τῆς 22 ἰουλίου ἀνεγνώσθησαν ἐκθέσεις ἐπιτροπῶν τινῶν ἐπὶ διαφόρων ζητημάτων, κυρίως δὲ ἡ περὶ τῶν μικτῶν γάμων ἐν Ῥωσίᾳ μετὰ καθολικῶν, προτεστάντων ἢ ἐτέρων αἰρετικῶν καὶ τῶν ὀρθοδόξων — καὶ ἡ περὶ τῆς αἱρέσεως τῶν εὐνούχων, ἐπεκτεινομένης καὶ διαδομένης παρ' ἡμέραν μετὰ τὸ διάταγμα τῆς 17 ἀπριλίου 1907 — καὶ ἡ περὶ τῶν λεγομένων ὁμοπίστων (γεθινοβέρτοι). Ἐπ' αὐτῶν ἐγένοντο κρίσεις καὶ ἀποφάσεις κωλύουσαι τὴν διάδοσιν τῶν αἱρέσεων. Ἡ συνεδρία παρῆλθεν μέχρι τῆς 10 μετὰ μεσημβρίαν.

(ἔπεται συνέχεια)

ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΗΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΣ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ

Ὡς γνωστὸν, ἀπὸ τινων ἐτῶν ἐνεκκινήσθη παρὰ τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς πάλαιας Ῥώμης τὸ σύστημα τῆς συγκροτήσεως περιοδικῶς ἐν διαφόροις χώραις «Συνεδρίων τῆς Εὐχαριστίας» (Congrès Eucharistique) ἐπὶ σκοπῷ ἀμέσῳ μὲν ἐμπεδώσεως τῆς πίστεως εἰς τὸ χριστιανικὸν τοῦτο δόγμα, ἐμμέσῳ δὲ ἐπιδεικτικῆς ἐξάρσεως καὶ τυνώσεως τοῦ γοήτρου τοῦ Ῥωμαιοκαθολικισμοῦ.

Τοιοῦτόν τι Συνέδριον ἀπεφασίσθη ὑπὸ τῶν ἐν Ῥώμῃ νὰ συγκροτηθῇ καὶ ἐν Λονδίνῳ (καθὰ ἔλαβε χώραν πρὸ ὀλίγων ἐτῶν καὶ ἐν Ἱερουσαλὴμ), ὅπως προεδρεύσῃ δ' αὐτοῦ, ἐξαπεστάλη ἐκ Ῥώμης εἰς Ἀγγλίαν ὡς παπ-

κὸς Ληγάτος (μετὰ διακοπὴν τριακοσίων πενήκοντα ἐτῶν) ὁ καρδινάλιος Βανουτέλη.

Ὁ παπικὸς Ληγάτος ἐφθασεν εἰς Λονδίνον τῇ 8 Σεπτεμβρίου (ν. ἡ.) καὶ τῇ ἐπαύριον ἐκηρύχθη ἡ ἔναρξις τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου ἐπὶ παρουσίᾳ 7 καρδινάλιων, 4 ἀρχιεπισκόπων καὶ ἐπισκόπων καὶ 220 ἱερέων· μεταξὺ τούτων ὑπῆρχε καὶ εἰς καρδινάλιος ἰσπανός, ὁ Γάλλος ἀρχιεπίσκοπος Παρισίων, ὁ γερμανὸς ἐπίσκοπος τοῦ Μέντς, εἰς ἀρχιεπίσκοπος ἐκ Καναδᾶ τῆς Ἀμερικῆς, ὁ Μελχίτης ἀρχιεπίσκοπος Πικρισίων κτλ.

Πρὸς τοῖς ἄλλοις, εἶχεν ἀποφασισθῇ ἡ τέλεσις καὶ ἐπισήμου λιτανείας ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τοῦ Λονδίνου μετὰ καὶ περιφορᾶς τοῦ κηθηγιασμένου ἄζυμου ἄρτου (hostie), οἷα ἐθίζετο ἀπὸ τινῶν αἰώνων παρὰ τῇ Δυτικῇ Ἐκκλησίᾳ, διὰ τὴν ἐπομένην Κυριακὴν. Τὸ πρωτόκουστον ὅμως τοῦτο διὰ τὴν Ἀγγλίαν γεγονὸς, ἐθεωρήθη ὡς ρωμαιοκαθολικὴ πρόκλησις καὶ διήγειρε μέγαν ἐρεθισμόν. Πεντήκοντα καὶ μίᾳ προτεστάντικαί ἐταιρεῖαι ἀπηυθύνθησαν δι' ἐπιτροπῆς πρὸς τὴν Κυβέρνησιν καὶ διὰ τηλεγραφημάτων πρὸς 400 μέλη τοῦ Κοινοβουλίου, διαμαρτυρόμενοι κατὰ τῆς ἐκνόμου ταύτης ἀποφάσεως, ἥτις θὰ διεσάλευε τὴν δημοσίαν τάξιν· ἐστηρίζοντο δὲ οἱ διαμαρτυρόμενοι ἐπὶ τοῦ βασιλικοῦ διατάγματος τοῦ 1852 τοῦ προκηρύσσοντος ὅτι ἡ λατρεία τῆς Εὐχαριστίας ἀποτελεῖ βλασφημίαν καὶ ἱεροσυλίαν καὶ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἐπιτρέπεται ἡ ἀνὰ τὰς ὁδοὺς περιφορὰ αὐτῆς.

Εἰς τὴν στάσιν ταύτην οἱ καθολικοὶ ἀπήντησαν διαμαρτυρόμενοι καὶ αὐτοὶ κατὰ τῶν πρὸς παρὰκώλυσιν τῆς λιτανείας ἐνεργειῶν καὶ ζητοῦντες τὴν κατάργησιν τοῦ βασιλικοῦ διατάγματος καθὼς καὶ τῶν ταυτοσήμων περὶ τῆς Εὐχαριστίας δηλώσεων, τῶν περιεχομένων ἐν τῷ ὅρκῳ τῷ δεδομένῳ κατὰ τὴν ἐπίσημον αὐτῶν ἀνάρρησιν ὑπὸ τῶν βασιλέων τῆς Ἀγγλίας. Βεβηγηδὸν τὰ πράγματα ἐξετραχύνθησαν, συνελεύσεις διάφοροι συνεκροτήθησαν, ὁ γενικὸς γραμματεὺς τῆς «προτεστάντικῆς Ἐνώσεως» A. Fowler ἠπειλήθη διὰ θανάτου παρ' ἀνωνύμου καθολικοῦ ἐπιστολογράφου, τιτλοφοροῦντος ἐκυτὸν γραμματέα «καθολικοῦ Συνδέσμου», καὶ ἐν γένει ἤρξατο κοχλάζουσα ἡ κατὰ τοῦ ρωμαιοκαθολικισμοῦ ἀπέχθεια τῶν Ἀγγλων, ἡ χρονολογούμενη ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ ἀπηνόους καὶ αἱματηροῦ κατὰ παντὸς μὴ ρωμαιοκαθολικοῦ διωγμοῦ τοῦ ἐξασκηθέντος ὑπὸ τῆς βασιλείας τῆς Ἀγγλίας Μαρίας τῆς Αἰμοσταγοῦς (Marie la Sanglante 1553—1558) κατὰ τὸ βραχὺ χρονικὸν διάστημα τῆς συμφιλίωσης τῆς Ἀγγλίας μετὰ τοῦ πάπα, κατόπιν τῆς ἰδρύσεως τῆς ἀγγλικανικῆς Ἐκκλη-

σίας ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας Ἐρρίκου τοῦ Η' (1509—1517).

Ἐπειδὴ δὲ καὶ αἱ πλάγιοι συστάσεις τῆς Κυβερνήσεως δὲν ἐξήρκεσαν, ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Ἀγγλίας κ. Asquith ἐδήλωσε ρητῶς εἰς τὸν ρωμαιοκαθολικὸν ἀρχιεπίσκοπον τοῦ Βέστμινστερ ὅτι ἀπηγορεύετο ὠρισμένως ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ἡ ἀνὰ τὰς ὁδοὺς περιφορὰ τῆς Εὐχαριστίας καθὼς ἡ χρῆσις ἱερῶν ἀμφίων ὑπὸ τοῦ κλήρου καὶ πάσης ἄλλης ἐκκλησιαστικῆς παρὰτῆς. Οὕτω δὲ ἡ λιτανεὶα μετετράπη εἰς ἀπλὴν παρέλασιν τῶν ρωμαιοκαθολικῶν κληρικῶν καὶ λαϊκῶν ἐξεληθόντων ἐν συνήθει στολῇ ἀπὸ τῆς μιᾶς πύλης τοῦ ναοῦ καὶ εἰσεληθόντων διὰ μέσου ὁδῶν τινῶν ἐκ τῆς ἀντιθέτου.

Αἱ ρωμαιοκαθολικαὶ ἐφημερίδες, ἀγγλικά τε καὶ ξένα, κακίζουσι πικρῶς τὴν στάσιν τῆς ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως, ἀγγέλλεται δὲ ὅτι τὰ ρωμαιοκαθολικὰ μέλη τοῦ ἀγγλικοῦ Κοινοβουλίου, ἅμα τῇ συγκλήσει αὐτοῦ, θὰ προκαλέσωσι συζήτησιν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, ζητοῦντα ἱκανοποίησιν καὶ κατάργησιν τῶν περιστατικῶν κατὰ τῆς πλήρους θρησκευτικῆς ἐλευθερίας νόμων.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὰς ἐργασίας τοῦ 10'. τούτου «Συνεδρίου τῆς Εὐχαριστίας», ὑπεβλήθησαν καὶ ἀνεγνώσθησαν ἐν τοῖς δυσὶν αὐτοῦ τμήμασιν (ἀγγλινῷ καὶ γαλλικῷ) ἱκαναὶ πραγματεῖαι θεολογικαί, ἱστορικαὶ καὶ λειτουργικαὶ σχετικαὶ πρὸς τὸ μυστήριον τῆς Εὐχαριστίας· οἷον περὶ τῆς Εὐχαριστίας κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας τοῦ Χριστιανισμοῦ, περὶ ἐπιδράσεως τῆς ἀντιοχικῆς θεολογίας ἐπὶ τῆς Εὐχαριστίας, περὶ τῆς διδασκαλίας τοῦ Χρυσόστομου ἐπὶ τῆς Εὐχαριστίας (ὑπὸ τοῦ πρίγκηπος Μάξ τῆς Σαξωνίας), περὶ τοῦ δόγματος τῆς Εὐχαριστίας ἐν τῇ ὀρθοδ. Ἐκκλησίᾳ, περὶ τῆς κελτικῆς λειτουργίας, περὶ ἀνευρεθέντων νέων λειτουργικῶν ἀποσπασμάτων, περὶ τῶν ἀρχαιοτάτων θυσιαστηρίων (autels) τῆς Βρετάνης, περὶ τῆς περὶ Εὐχαριστίας φιλολογίας, περὶ τῆς Εὐχαριστίας ἐν τῇ Δύσει πρὸ τῆς Μεταρρυθμίσεως, περὶ ἀναθεωρήσεως τῆς λειτουργίας, περὶ τῆς ἱστορίας τῆς καθημερινῆς Μεταλήψεως, περὶ κληροδοτημάτων ὑπὲρ τῆς Εὐχαριστίας, περὶ τῆς σχετικῆς πρὸς τὴν Εὐχαριστίαν ὕμνωδίας κτλ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Κανονικαὶ ψῆφοι. — Τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Προύσης κ. Ναθαναὴλ παραιτησαμένου τὴν πνευματικὴν διοίκησιν τῆς ἐπαρχίας ταύτης, ἔνεκα λόγων ὑγείας, ἡ ἱερὰ Σύνοδος εἰς κανονικὰς προβάσας, τῷ παρελθόντι σαββάτῳ, ψή-

φους, ἐξελέξατο μητροπολίτην **Προύσης** τὸν σεβ. μητροπολίτην **Νικοπόλεως** καὶ **Πρεβέζης** κ. **Δωρόθεον**, προκρίνασα τῶν τεθέντων συνυποψηφίων πανιερ. μητροπολιτῶν **Μεθύμνης** κ. **Στεφάνου** καὶ **Καλλιουπόλεως** κ. **Ἰερωνύμου**.—Μητροπολίτην δὲ **Νικοπόλεως** καὶ **Πρεβέζης** ἀνέδειξε τὸν τέως **Προύσης** σεβασμ. κ. **Ναθαναὴλ**, προτιμήσασα τῶν τεθέντων συνυποψηφίων πανιερ. μητροπολιτῶν **Ἐλασσῶνος** κ. **Πολυκάρπου** καὶ **Παραμυθίας** κ. **Ἱεροθέου**. Οἱ σεβ. μητροπολίται **Προύσης** κ. **Δωρόθεος** καὶ **Νικοπόλεως** κ. **Ναθαναὴλ**, βιθυνὸς μὲν ὁ πρῶτος, ἡπειρώτης δ' ὁ δεύτερος, ἀριστα γινώσκουσι τὰς ἠθικὰς, κοινωνικὰς καὶ θρησκευτικὰς ἀνάγκας τῶν ἐπαρχιῶν, ὡς ποιμαίνουσι νῦν, διακριθέντες ἐν τῷ ἀρχιερατικῷ σταδίῳ ὁ μὲν πρῶτος ἀπὸ δεκαεπτὰ σχεδὸν ἐτῶν, ὁ δὲ δεύτερος ἀπὸ τριᾶκοντα, ἐπὶ λελογισμένῳ πατριωτισμῷ καὶ συνετῇ πρὸς τὰ συμφέροντα τοῦ Γένους καὶ τῆς Ἑκκλησίας ἀφοσίωσει. Ἀμφότεροι προχθές, τρίτην, εὐχαριστήσαντες ἐπὶ Συνόδου, ἐτέλεσαν καὶ τὴν ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ μετὰ τὸ μέγα μῆνυμα, νενομισμένην εὐχαριστίαν.

ὑπὲρ τοῦ ἐθνικοῦ ταμείου.—Μετὰ τριμνην σιγῇ, μόλις σήμερον ἀγγέλλομεν δύο προσφορὰς ὑπὲρ τοῦ ἐθνικοῦ ταμείου, τὴν τοῦ κ. **Μάρκου Πορτοκάλογλου** ἐκ γροσίων 300 καὶ τὴν τῶν μαθητῶν τῆς **Β' γυμνασιακῆς** τάξεως τοῦ **Ζωγραφείου** ἐκ γροσίων 120, διὰ τοῦ ἔλλογ. καθηγητοῦ κ. **Ἰωακείμ Βαλαβάνη**, τοῦ τόσον πρακτικῶς ὑποθερμαίνοντος παρὰ τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ τὸ θρησκευτικὸν καὶ ἐθνικὸν συναίσθημα.

Μητρόπολις Καρπάθου.—Τῇ δευτέρᾳ, 27 τρ. μ., ἀνεχώρησεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ διὰ **Ρόδου** ὁ πανιερ. μητροπολίτης **Καρπάθου** καὶ **Κάσου** κ. **Εὐγένιος**, προπεμφθεὶς ἐκ μέρους τῆς **Α. Θ. Π.** τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου ὑπὸ τοῦ ἱερογ. τριτεύοντος.

Ἀρχιγένεια.—Πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς τῶν ἐν Ἐπιβάταις Ἀρχιγενείων ἐκπαιδευτηρίων ὠνομάσθη συνοδικῶς ὁ σεβασμ. μητροπολίτης **Εἰάνθης** κ. **Ἰωακείμ**.

Αἱ ἐνοριακαὶ ἐκλογαὶ ἐξελεγκτικῶν καὶ ἐκκλησ. ἐπιτροπῶν καὶ σχολειῶν ἐφοριῶν, ἀποφάσει τοῦ **Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου**, ἀναβάλλονται εἰς ἡμέραν ὀρισθησομένην ἐγκαίρως.

Ἑκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια.—Ἀναχωρεῖ σήμερον εἰς **Σμύρνην** καὶ ἐκεῖθεν εἰς **πλησιοχώρους**

τινὰς ἐπαρχίας, πρὸς εἰσπραξίν τῶν εἰς τὴν «Ἑκκλησ. Ἀλήθειαν» ὀφειλομένων, ὁ περιοδεύων διαχειριστὴς κ. **Γ. Δ. Ἰωαννίδης**, εἰς ὃν παρακαλοῦνται πάντες ὅπως ἐγγχειρίζωσι τὰς τε ὀφειλομένας ἀπὸ τινος χρόνου καὶ τὰς ἄρτι δηλουμένας συνδρομὰς.

Χοροστασίαι.—Τῇ κυριακῇ, 26 λήγοντος, πνευματικῶς τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου **Δημητρίου** τοῦ **Κωνσταντίνου**, τῆς συνοικίας **Εὐλοπόρτης**, ἡ **Α. Θ. Π.** ἐχοροστατήσῃ τῇ πρωΐ, κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν, ἐν αὐτῷ, πολλῶν ὀρθοδόξων ἐκ τε τῆς φιλοτίμου ταύτης συνοικίας καὶ τῶν περὶ αὐτῆς ἐκκλησιασθέντων.

Μητρόπολις Κρήτης.—Συνῆλθον ἐν **Χανίοις** τὴν 19 ὁκτωβρίου, κυριακὴν, φιλοξενηθέντες παρὰ τῷ θεοφιλ. ἐπισκόπῳ **Κυδωνίας** καὶ **Ἀποκορώνων** κ. **Νικηφόρῳ**, πρὸς συνεννόησιν ἐπὶ κοινῇ ὑποθέσει, ὁ σεβασμ. μητροπολίτης **Κρήτης** κ. **Εὐμένιος** καὶ οἱ θεοφιλ. ἐπίσκοποι **Ἀρκαδίας** κ. **Βασίλειος**, **Ρεθύμνης** καὶ **Αὐλοποτάμου** κ. **Διονύσιος**, **Λάμπης** καὶ **Σφακίων** κ. **Ἀγχιγγέλου**, **Ἰερᾶς** καὶ **Σιτείας** κ. **Ἀμβρόσιος**, **Πέτρης** κ. **Τίτος** καὶ **Κισσάμου** καὶ **Σελίνου** κ. **Ἀνθίμου**. Πάντες ἐπινέκαμψαν εἰς τὰς οἰκείας παροικίας μετὰ διήμερον ἐν **Χανίοις** διαμονήν.

Ὀνομαστικαὶ ἐορταί.—Τῇ παρελθούτῃ πέμπτῃ, 23 λήξαντος, ἡ **Α. Θ. Π.** ἠῤῥατο τὰ δέοντα διὰ τοῦ ἱερογ. τριτεύοντος κ. **Εἰρηνίου** τοῖς τὴν ὀνομαστικὴν ἐορτὴν αὐτῶν ἄγουσι κκ. **Ἰακώβῳ λαμπάδαρι** τῆς **Μ. Ἑκκλησίας** καὶ **Ἰακ. Βασιλάδῃ** γρμματαί τοῦ πατριαρχικοῦ ληξιαρχικοῦ γραφείου. —Τῇ δὲ κυριακῇ, 26, ἐπεσκέψατο δὲ τὸν ἐορτάζοντα ἐξοχ. ὑπουργὸν τοῦ ἐμπορίου κ. **Δ. Μαυρογορδάτον**, καὶ διὰ τῶν ἀρμοδίων κληρικῶν πατριαρχικῶν ὑπαλλήλων ἠῤῥατο τὰ δέοντα τοῖς ἐκ τῶν ὁμογενῶν ἐορτάζουσιν.

Τὸ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ρωσικὸν Ἀρχαιολογικὸν Ἰνστιτούτον καὶ ὁ ἀνακαλυφθεὶς ἐν τῇ αὐτοκρ. βιβλιοθήκῃ τοῦ **Σεραγίου** βασιλικὸς κώδιξ τῆς **Ὀκτατεύχου**.

Ἐκ τῶν πληροφοριῶν τούτων διαλευκνίεται ἡ μαρτυρία τοῦ ἱστορικοῦ **Θεοδωρήτου Κύρου** λέγοντος, ὅτι τὸ θυσιαστήριον τοῦ πρωτομάκτυρος **Στεφάνου**

* συνέχεια ἀπὸ σελ. 318—330.

νου ἔκειτο ἐν Αὐρηλιανῇς, πρὸς βορρᾶν τοῦ Φόρου τοῦ Ἀρχαίου, καὶ ἀποδεικνύεται ὅτι ἐν τῇ περιοχῇ ταύτῃ ἀκριβῶς ἔκειτο καὶ ὁ ναὸς τῆς Θεοτόκου τῆς ἐπονομαζομένης κατὰ τὴν Κωνσταντῖνον Μοναστήν «Περίβλεπτος». «... Τῇ Θεοτόκῳ κόρη ἀνεδομήσατο» (Ρωμανὸς) μονήν, ἣ Περίβλεπτος κλησὶς» ἣτις ἐλέγετο ἄλλως καὶ μονὴ τῆς Θεοτόκου ἐν τῷ Σίγματι, τυχὺν Σουλῶν μοναστήρ, ὑπαγόμενον ἀπὸ τοῦ 1543 τῇ δικαιοδοσίᾳ τῶν Ἀρμενίων.

Παρὰ τῇ μονῇ ταύτῃ ἀκριβῶς, ὡς ἀναφέρει καὶ ὁ Α. Πασπάτης εἰς τὰς «Βυζαντινὰς Μελέτας» αὐτοῦ, εὐθὺς, ἂν καὶ τῆς Περιβλέπτου, παρὰ τὴν πρὸς τὴν πύλιν τῆς Σηλυβρίας ἄγουσαν λεωφόρον, πλησίον τῆς φρουρᾶς τῶν ἑξ Μαρμαράων, ἐσώζετο, ὡς ἐνθυμούμεται καὶ ἐγώ, ἐν τινὶ κήπῳ ὁθωμανοῦ Χασάν ἐφένδη, βυζαντινὸν κτίριον ἐπιμνηστικῶν, ὕψους 4—5 μέτρων, ὅπερ ὁ Α. Πασπάτης ὑπέλαβεν ὡς ἐξάρτημα τῆς μονῆς τῆς Περιβλέπτου, καὶ τὸ ὅποιον σήμερον, ἐκ τῶν πληροφοριῶν, ἃς ἔχομεν ἐκ τοῦ τυπικοῦ τῆς μονῆς τῆς Κοσμοσωτείρας, πρέπει νὰ ᾔνοι ὁ ἐν τῷ τυπικῷ τούτῳ ἀναφερόμενος ναὸς τοῦ ἁγίου Στεφάνου¹.

Κατὰ τὸν κ. Θεόδωρον Οὐσπένσκη, ἐνόσφ θὰ μὲν ἂν ἐκδοτοὶν τὸ ἐν ταῖς χερσὶ τοῦ κ. L. Petit εὕρισκόμενον τυπικὸν τῆς μονῆς τῆς Κοσμοσωτείρας, θὰ παρουσιάζουσιν ἐνδιαφέρον ἐν τῷ ἐπιστημονικῷ κόσμῳ τὰ δημοσιευθέντα περὶ τοῦ τυπικοῦ τῆς μονῆς ταύτης ἐν τῇ «Ἑκκλησιαστικῇ Ἀλήθειᾳ» τοῦ 1898 (σελ. 112, 144, 188) ὑπὸ τοῦ Μ. Χαρτοφύλακος κ. Μ. Γεδεών.

Ἐκ τῶν πληροφοριῶν, ἃς μεταδίδει ἡμῖν ὁ κ. Μ. Γεδεών, μνησθόμεν, ὅτι ἐν τῇ Μονῇ τῆς Χώρας τῶν Ζώντων ἐν Κωνσταντινουπόλει εἶχον ἐνταφισθῆ οἱ γεννήτορες τοῦ Ἰσακίου² καὶ ὅτι ἡ παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἑβρου ποταμοῦ τοποθεσίᾳ, ἐνθα ἔκειτο ἡ μονὴ τῆς Κοσμοσωτείρας, καλεῖται σήμερον ὑπὸ πολλῶν «Βουλιαγμένη».

Ἐξ ἄλλου, κατὰ τὰς πληροφορίες τοῦ ἑλλογ. καθη-

γητοῦ κ. Σπ. Λάμπρου, τὸ αὐθεντικὸν τοῦ ἐν λόγῳ τυπικοῦ εὕρεται ἐν Κεφαλληνίᾳ.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν ὑπὸ τοῦ Ἰσακίου ἀνεγερθεῖσαν μονὴν ἔχομεν λίαν πενιχρὰς εἰδήσεις, ἃς περισυλλέξας ὁ κ. Οὐσπένσκη ἐδημοσίευσε.

Πρῶτον τὰς ἐκ τοῦ Νικήτα Ἀκομινάτου, ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ σεβαστοκράτορος Ἰσακίου Ἀνδρόνικος ὁ Κομνηνός, μόλις κατέλαβε τὸν θρόνον τῷ 1183, ἀπῆλθεν εἰς Θράκην παρὰ τὰ Κῦψελλα χάριν κυνηγεσίου καὶ ἐκεῖθεν ἀκτὰ τὴν πατρῶν ἀφικνεῖται μονὴν τὴν ἐν τῇ Βήρᾳ διακειμένην. Μετὰ παρέλευσιν δώδεκα ἐτῶν ἡ μονὴ αὕτη τῆς Κοσμοσωτείρας ἐγένετο μάρτυς αἰματηροῦ δράματος, λαβόντος χώραν ἐντὸς τῶν τειχῶν αὐτῆς. Ἀκριβῶς τῷ 1195, κατὰ τὸν αὐτὸν Νικήταν Ἀκομινάτον, ὁ διάδοχος τοῦ Ἀνδρόνικου, ὁ βασιλεὺς Ἰσαάκιος ὁ Ἀγγελος, εὕρισκόμενος παρὰ τὰ μέρη ταῦτα χάριν κυνηγεσίου, συλλαμβάνεται κατὰ τὴν ἐν Βήρᾳ μονήν, «ἣς δομήτωρ ὁ τοῦ βασιλέως Ἀνδρόνικου τοκεὺς Ἰσαάκιος» καὶ ἐνταῦθα ἐξορύττεται τοὺς ὀφθαλμοὺς κατὰ διαταγὴν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀλεξίου τοῦ σφετερισθέντος τὴν βασιλικὴν ἐξουσίαν.

Εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ 12 αἰῶνος, μετὰ τὴν ἁλωσιν τοῦ Βυζαντίου ὑπὸ τῶν λατίνων γίνεται αὖθις λόγος περὶ τῆς ἱερᾶς μονῆς τοῦ Ἰσακίου ὡς καὶ περὶ τῶν περὶ αὐτῆς μερῶν ὑπὸ τοῦ Geoffroi de Ville-Hardouin. Ἡ ἐπικρατὴς αὕτη περιῆλθεν εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ Βιλαρδουίνου, ὅστις ἐπεμψεν ὡς διοικητὴν αὐτῆς τὸν ἀνεψιὸν αὐτοῦ Ἀντο-δε-Κουρτέλ· τὸ γεγονός τοῦτο συνέβη ἀκριβῶς ὁπότε οἱ Λατίνοι ὑπέστησαν μεγάλην ἥτταν παρὰ τὴν Ἀδριανούπολιν ὑπὸ τοῦ ἡγεμόνος τῶν βουλγάρων Ἀσάν τῷ 1205. Ἀκολούθως ἀναφέρουσι περὶ τῆς μονῆς ταύτης οἱ ἱστορικοὶ Γεώργιος ὁ Ἀκροπολίτης καὶ Ἰωάννης ὁ Καντακουζηνός, παρ' ὧν μνησθόμεν ὅτι ἡ μονὴ αὕτη προΐοντος τοῦ χρόνου καταλαμβάνει θέσιν ὀχυροῦ φρουρίου, καὶ ὅτι τὸ 1322, ἐν καιρῷ τοῦ μεταξὺ τῶν βυζαντινῶν καὶ τῶν βουλγάρων ἐπιτυμβάντος πολέμου, ὁ Μιχαὴλ Σισμάν κατέστρεψεν ὅλην τὴν περίεξ τῆς μονῆς ταύτης περιοχὴν «τὰ ἀνωτερικὰ μέρη τῆς Θράκης ἐληίσσατο πάντῃ ἄχρι Βήρας εἰσελθὼν ἐν ἡμέραις μάλιστα δύο καὶ δεκά» (Καντακουζηνός Ι). Εἰς τὰ μετὰ ταῦτα ἐπισυμβάντα γεγονότα ἐν Θράκῃ φαίνεται ὅτι ἡ μονὴ τῆς Βήρας ἐχρησίμευσε καὶ ὡς εἰρηκτὴ διὰ τοὺς κυβερνητικοὺς ἐγκληματίας· «ἔτι δὲ καὶ τῶν τῆς γυναικὸς ἀδελφῶν Ἰωάννου καὶ Μανουὴλ τῶν Ἀνδρονίκου τοῦ Ἀσάν παιδῶν ὑπὸ κλοιοῖς κατὰ τὴν Βήραν, φρουρίον τι τῆς Θράκης, εἰργαζομένων... ἐξῆγε τε τοῦ δεσποτηρίου» (Καντακουζηνός ΙΙ).

1. Κεδρηνὸς Β', 540. Μ. Γεδεών «Βυζαντ. Ἑορτολ» σελ. 212. Σκαρλ. Βυζαντίου Κων)νούπολις τ. Α' σελ. 302—303. Dr. Mordtmann «Esquisse Topographique de Constantinople. Α. Πασπάτης «Βυζαντινὰ Μελέται» σελ. 378—380—400.

2. Ὁ μνηστήρ ἀρχιτέκτων Πελοπίδης Κούππας ὁρισθεὶς ἐπιστάτης κατὰ τὴν τελευταίαν πρὸ 18 ετίας περίπου ἐπισκευὴν τῆς μονῆς τῆς «Χώρας τῶν Ζώντων» ἀνεῦρεν ἐν αὐτῇ τὴν εἰκόνα τοῦ αυτοκράτορος Ἀλεξίου Α' τοῦ Κομνηνοῦ ὡς καὶ τὸν τάφον αὐτοῦ, τῶν ὁποίων ἡ περιγραφή εὑρεταὶ ἐν τῇ ἀνεκδότῳ αὐτοῦ μελέτῃ περὶ τῆς μονῆς ταύτης, διασωζομένη παρὰ τῇ συζύγῳ αὐτοῦ ἐν Ἀθήναις.

Κατὰ τὸ 1342 ἀναφέρεται ὅτι ἡ Βήρυξ ἐχορηγί-
μευε καὶ ὡς στρατὸς τοῦ βυζαντινοῦ ναυτικοῦ «ἐλ-
» θὼν δὲ εἰς Βήρυξ, ἐνθα αὐτῷ ὠρμίζοντο αἱ νῆες
» κατὰ τὸν Ἑβρον ποταμὸν, εὖρε κατ' ἐκείνην τὴν
» νύκτα καὶ τῶν ἐν ταῖς νηυσὶ τραχησίους ἀποθανόν-
» τας». Ἰδίως λίαν ἐστὶ χαρακτηριστικὸν τὸ γεγονός
ὅτι ἡ μονὴ τῆς Βήρυξ ἐχορηγίμευε ταυτοχρόνως καὶ
ὡς φρούριον, τοῦθ' ὅπερ παρατηρεῖται κατὰ τὸν μετὰ
τὸν θάνατον τοῦ Ἀνδρονίκου Γ' Παλαιολόγου ἐπισυμ-
βάντα κατὰ τὸ 1341 ἐμφύλιον πόλεμον, ὁπότε Ἰωάν-
νης ὁ Καντακουζηνὸς ἐστρατοπέδευσε παρὰ τὴν Βή-
ρυξ «ἡμύνοντο καρτερικώτατα ἀπὸ τῶν τειχῶν ὄχυ-
» ρωτάτων ὄντων ἐκ κατὰσκευῆς» αὐτοῦ βασιλεῦς ὁ
» νέος... Βήρυξ προσήγαγετο φρούριον τι καρτερώ-
» τικον παρὰ τὸν Ἑβρον κατὰκτισμένον, ὃ πρότερον
» μὲν φροντιστήριον ἀνδρῶν μοναζόντων ἦν, τότε δὲ
» ὑπὸ τῶν συνεχῶν πολέμων καὶ τῶν ἐφόδων, τῶν
» βυζαντινῶν, ἄγροτων τινῶν κατὰκτισμένων, πόλισμα
» ἦδη ἦν, ὃ προσήγαγετο ὁ νέος βασιλεὺς παραδόν-
» των τῶν φρουρῶν» (Καντακουζηνός II, III).

Διὰ τελευταίων φερὰν ἀναφέρεται ἡ μονὴ αὕτη περὶ
τὰ 1355, ὁπότε λαμβάνει πλέον στρατηγικὴν σημα-
σίαν ἐν τῇ μετὰ τῶν Καντακουζηνῶν καὶ Παλαιολό-
γων διεξαχθεῖσά περὶ τὸν ποταμὸν Ἑβρον. Οὐσπέν-
σκει συμπεραίνει ὅτι ἡ μονὴ αὕτη ἤρξατο παρακμά-
ζοντα περὶ τὰ μέσχα τοῦ 14 αἰῶνος οὕτως, ὥστε μετὰ
πέρατον διανοσίων ἐτῶν τὰ ἔχνη τῆς μονῆς ταύτης
τελείως ἀπώλυνται καὶ ἡ ὀνομασία τῆς τοποθεσίας
Βήρυξ ἐληττημένη, ἀλλὰ χάρις ταῖς προαναφερθείσαις
ἱστορικαῖς πηγαῖς τὰ ἔχνη τῆς ἀρχαίας μονῆς ταύ-
της εὐχερῶς δύνανται νὰ καθορισθῶσιν, ἵνα μόνον
εἰς τὰς ἱστορικὰς ταύτας πηγὰς νὰ ἐπιπροστεθῶσι καὶ
αἱ ἐπὶ τόπου ἐρευνῆαι πρὸς διεξακρίβωσιν ἐτέρων τι-
νῶν σημείων σχέσιν ἔχοντων πρὸς τὴν ἀκριβοῦς τοποθε-
σίαν τῆς μονῆς, ὡς π. χ. ἡ ἐξακρίβωσις τῆς ὑπὸ
τοῦ κ. Μ. Γεδεῶν ἀναφερομένης τοποθεσίας «Βου-
λιχγμένη» ὡς καὶ ἡ τῆς κωμοπόλεως Φερρι-δζίκ,
(ἀπεχούσης τοῦ Δεδε-αχάτζ περὶ τὰ 30 χιλιόμετρα),
καὶ τὴν ὁποῖαν ὁ Viquesnel ἐν τῷ συγγράμματι
αὐτοῦ «Voyage dans la Turquie d' Europe»
(Paris 1868 Τόμ. II. σελ. 161) θεωρεῖ ὅτι εἶναι ἡ
τῶν βυζαντινῶν Βήρυξ «d' Enos à Feredjik ou
Vira des Grecs!» ἐνθα ὁ σιδηροδρομικὸς σταθμὸς

1. Viquesnel II σ. 161: Feredjik chef Cien de Kaza
du liva de Gheliboli, nommé Vira par les Grecs, se
compose de 700-800 maisons habitées en grande
partie par des familles Grecques et renferme une
mosquée... La ville est située sur une colline, à
0 mètres au dessus de la mer.

τῆς γραμμῆς Δεδε-αχάτζ — Κούλελη-Βουργάζ. Καθ'
ἡμᾶς αἱ λέξεις Φερρι(δζίκ) καὶ Βήρυξ ἐτυμολογικῶς
δὲν ἀπέχουσι πολὺ, δι' ὃ δὲν διστάζομεν νὰ παρα-
δεχθῶμεν ὅτι τὸ Φερρι-δζίκ ἡ κωμοπολις Φερρών
εἶναι αὕτη ἡ Βήρυξ τῶν βυζαντινῶν.

(ἔπεται συνέχεια)

Γ. Π. ΒΕΓΛΕΡΗΣ.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΟΡΙΝΘΑΣ ΚΑΙ ΠΡΕΜΕΤΗΣ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Προκαλεῖται ὁ Δημήτριος Ἡλία Γάτσας, ὑπὸ τοῦ ὀθω-
μανοῦ χριστιανῶς, ὁρθόδοξος, κάτοικος Ποστενάνης, νῦν δὲ ἀγ-
νώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, ὅπως τὴν πρώτην δικά-
σιμον τρίτην καὶ ὥραν 8 τουρκιστὶ μετὰ παρέλευσιν τριάν-
τα καὶ μίαις ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρ-
ούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ πνευματικοῦ δικαστηρίου
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πρεμετῆς αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀντι-
προσώπου νομίμως διορισμένου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς αὐτοῦ
γυναικὸς Βαρβάρας Χρήστου καταγομένης ἐπίσης ἐκ Ποστενά-
νης, χριστιανῆς ὁρθόδοξου, ὑπὸ τοῦ ὀθωμανοῦ καὶ τὰ οἰκιακὰ
ἐπαγγελλομένης, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως τε ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγω-
γὴ δικασθῆσεται ἐρήμην.

Ἡ παρούσα κλήσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ
τῆς ἐν τοῖς Πατριαρχείοις ἐκδιδόμενης ἐφημερίδος «Ἐκκλησια-
στικὴ Ἀλήθεια».

Ἐν Πρεμετῇ τῇ 6 ὁκτωβρίου 1908

Ὁ πρόεδρος

1

Ἀρχιμανδρίτης Ἱεροθέος

Ὁ γραμματεὺς
Οἰκονόμος Βασίλειος

Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΟΡΥΤΣΑΣ ΚΑΙ ΠΡΕΜΕΤΗΣ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Προκαλεῖται ὁ Βασίλειος Σωτηρίου Τήκου, ἐκ χωρίου Κο-
σόδας, ὑπὸ τοῦ ὀθωμανοῦ χριστιανῶς, ὁρθόδοξος, ἀγνώστου δια-
μονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, ὅπως τὴν πρώτην δικασίμον τρί-
την καὶ ὥραν 7 τουρκιστὶ μετὰ παρέλευσιν τριάντα καὶ
μίας ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλή-
σεως ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ ἐν Πρεμετῇ ἐδρεύοντος Ἐκκλη-
σιαστικοῦ δικαστηρίου τῆς Ι. Μητροπόλεως Κορυτσᾶς καὶ
Πρεμετῆς αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου ὡς ἐναγόμενος
ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ Κωνσταντίνης, τὸ γένος λαζάρου, ἐκ
Λιούπητσας ἐπὶ διαζεύξει. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἡ κατ'
αὐτοῦ ἀγωγὴ δικασθῆσεται ἐρήμην.

Ἡ παρούσα κλήσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν
διὰ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδόμενης ἐφημερίδος «Ἐκ-
κλησιαστικὴ Ἀλήθεια».

Ἐν Πρεμετῇ, τῇ 16 Σεπτεμβρίου 1908.

Ὁ πρόεδρος

3

+ Ἀρχιμανδρίτης Ἱεροθέος

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

1948

Τ. 111. 726962